

M a r t a K a s m a n o v á

Ja a môj Emo

autentické zápisy z denníka

Príbeh plný láskavého humoru o spolužití dvoch absolútne rozdielnych by-
tostí. Každodennú rutinu si okoreňujú úprimnou radosťou i prudkými
vývrtkami, pri ktorých stúpa tlak a rozum zatemňuje horká žľč.

Emo je totiž kvapku iný, než my ostatní...

Niekedy v roku 1999

Dnes zašlo slnko skôr ako zvyčajne. Je to buď kvôli prichádzajúcej zime, alebo odchádzajúcemu zraku. Ťažko je mi s istotou povedať, čo je tomu na príčine.

Podľa Emovho správania, nie zima prichádza, ale jar. Tuším to pasuje aj podľa kalendára. Len či sme nezabudli listy obracať. Pretože doktor tvrdí, že zrak mám v poriadku. Doktorovi verím. Emovi nie. Doktorovi je ľahké uveriť, keď vidím, že vidím. Ale Emo sa chová takmer rovnako, či je zima, a či jar. Po celý rok je nesmierne lenivý a zrovna tak pažravý. Takže, kto môže s istotou povedať, či prichádza zima alebo jar?

Zrána mrzne. Kde tu je frcnutý sneh. Príroda šedivá, stromy holé, vtákov ani myší niet, mačky sú v ruji, ľudia otupení... Iba ten potvorský kalendár ukazuje z jednej strany marec a z druhej november. A Emo sa pozerá na marec. Mne to skôr pasuje na november. Nebudem sa ale s Emom hádať. Ak trvá na tom, že sa budeme pozeráť na marec, tak budeme mať marec. Zaiste na to má nejaký dôvod. Emo má vždy dôvod. Na všetko. Málokto má toľko dôvodov ako Emo.

Napokon, predstava prichádzajúcej jari je oveľa príjemnejšia ako vidina sibírsnych nocí a polárnych dní. Len tie zmeny svetla a tmy mi nejdú do kotrby. Mali by byť iné. Opačné. Nie dni, ale noci by sa mali skracovať, ak je naozaj marec. Ak predsa len nie je napokon november. A možno slnko nezašlo skôr ako zvyčajne. Môžbyť to mám trocha popletené. Možno slnko zašlo

načas, len mesiac vyšiel skôr, ako mal.

9. októbra 1999

Tohtoročné leto sa nevelmi vydarilo. Začalo niekedy uprostred marca a začiatkom apríla bolo po všetkom. Slnko sa rozsvietilo, roztopilo zvyšky špinavého snehu, a zhaslo. Za oknami je tma ako o polnoci. Vytrvalému mrholeniu niet konca kraja.

Hľadíme s Emom na tú beznádej spoza záclony a vzdycháme. Emo nad počasím a ja nad Emom. Je mi ho ľúto. Pozoruje kvapky dažďa a je smutný. Alebo sa mi to zdá. Emo má takú tvár. Nikdy neviem, či sa usmieva, alebo je smutný. Ani jeho oči toho veľa neprezradia o jeho nálade. Emo nezvykne veľmi dávať najavo, čo si myslí. Je to tichý spoločník. Nie ako ja.

Rozprávam skoro stále a svoje pocity vykladám bez servítky. Emo počúva. Keď chce. Viem, že len vtedy, hoci navonok sa tvári, že počúva vždy. Viem, že nepočúva. Lebo Emo je ako ja. Nemá rád konflikty. Pre pokoj v rodine čo-to vydrží. Aj nejakú tú neškodnú pretváрку. A kým mi naoko poctivo prikyvuje, duchom je ďaleko za horami-za dolami. Nevadí mi to. Robím to tiež. Preto si rozumieme. Aspoň sa tak tvárime. Sme o tom presvedčení, aspoň ja určite, a tak to hádam bude pravda.

Takže Emo hľadá z okna a ja hľadím na neho. A na teplomer. Je zima. Emo nemá rád zimu. Ani dážď. Neznáša blato a vlhko. Emo je veľký pecivál. Rád sa vyhrieva na pätnásťročných gamatkách v kuchyni, lebo hrejú lepšie ako tie v obývačke. Viac gamatiek nemáme. Ani izieb. Emovi to nevadí. Mne občas áno.

Jedna cimra navyše by bodla. Aj navyše, aj vyššie. Má to síce svoje výhody, keď na vlastný balkón môžete vyskočiť rovno zo záhrady, ale zasa... ak sa vyteperíte vy, vydriapu sa aj iní. Kdejakí lumpi, kmíni, hrdlorezi... Emovi sa páči, že bývame na prízemí. Ja by som fakt radšej trochu vyššie. Je to bezpečnejšie. Ale nemáme si z čoho vyberať. Koniec koncov, Emo si náš pidíbit pochvaľuje. Na rozdiel od jesennej depresie za oknami, je v ňom teplo a neprší.

12. novembra 1999

Dnes ráno vstal Emo skôr než zvyčajne. Nikdy síce nevstáva neskoro a ani obzvlášť skoro, ale dnes vyskočil z postele včasnšie než inokedy.

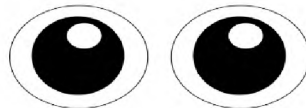
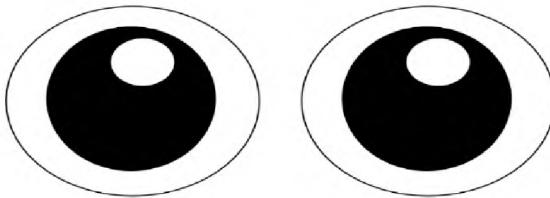
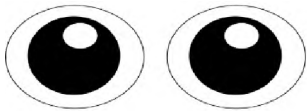
Totiž, Emo mal kedysi taký zvyk. Postaviť sa na nohy zarovno so svitaním. Neskôr pochopil, že to, kedy bude raňajkovať, nezávisí na tom, kedy vstane on, ale kedy sa z postele vyteperím ja. Takže, ak sa zobudil priskoro, zvykol si ešte zdriemnuť dovtedy, kým sa nevyspím aj ja.

Dnes ale vstal skôr než priskoro, a po celý deň bol nervózny. Emo má šiesty zmysel. A keď je nervózny, visí niečo vo vzduchu. Problém je v tom, že Emo do poslednej chvíle netuší, čo sa to vlastne v tom vzduchu hompáľa. Vie iba krátky okamih predtým, než sa niečo stane, že sa to udeje, a čo sa to vlastne prihodí.

Prirodzene, že za ten kratučký okamih mi nestihne ani naznačiť blížiacu sa katastrofu. Nieto ešte upozorniť alebo vystríhať ma pred ňou. Avšak, bude už polnoc a doposiaľ sa nič nestalo. Nielen katastrofické. Neudialo sa vôbec nič. Celý deň sme prežili v očakávaní a z toho vyplývajúcom ničnerobení.

Asi si pôjdeme čoskoro ľahnúť. Za oknami je tma ako v rohu a veľké ticho. Emovi sa to ticho nepozdáva a vypliešťa do noci oči ako biliardové gule. No ústa sa mu otvárajú frekvenciou sekundovej ručičky na mojich náramkových hodinkách. Ono sa

to, samozrejme, dá iba ťažko predstaviť, a ešte ťažšie stihnúť. Avšak netvrdím, že moja sekundovka je celkom v poriadku.

13. novembra 1999

Emove katastrofické predpovede sa napokon vyplnili. Prv, než sme stihli zaľahnúť, spustila sa taká búrka, že kvôli bleskom bičujúcim oblohu sme nemuseli svietiť.

Koniec koncov, nemali sme čím, pretože hneď prvý blesk nám vybil poistky. Udrel do stolnej lampy, šupa ako sviňa, a zostala tma. Potom sme už, prirodzene, nemali odvahu svietiť. Emo dokonca vyzeral byť nadmieru spokojný so strašidelnou tmou. Zrejme si myslel, že takto tie žeravé potvory nenájdu jeho prdel. Ležali sme na koberci pre istotu až do svitania, pretože posteľ sa nám ako vyvýšený objekt nezdala dosť bezpečná.

Ďalšia katastrofa prišla, keď sa rozvidnelo. Susedovie Ferko spustil ohlušujúci nárek. Cez poodchýlené okno znel ako kvílenie hasičskej sirény. Okamžite som bežala po vedro, a s plným vody som vybehla na balkón. Myslela som, že horia.

Malý stále vrieskal, ale po dyme nebolo ani chýru, ani slychu. Naziapal na mňa, že mu v noci zmizol z akvária na balkóne škrečok. Včera ho dostal k meninám a je fuč. Povedala som mu, že neviem, prečo ziapa na mňa. Ja s jeho hlodavcom nič nemám.

Kričal, že ja nie, ale možno Emo. Každý predsa vie, ako ho fascinujú myši. Vtedy som si všimla, že malý po celý čas neziapal na mňa, ale na Ema, ktorý stál hneď za mnou. A netváril sa vôbec hodnoverne.

Emo mal za ušami. Ja som si síce všimla iba špinu, ale ktovie, čo v noci nastváral. Pre istotu som však Ferkovi vyhubovala, že si mal kúpiť na akvárium dekel, aby mu škrečok neušiel. Tým som celú záležitosť uzavrela.

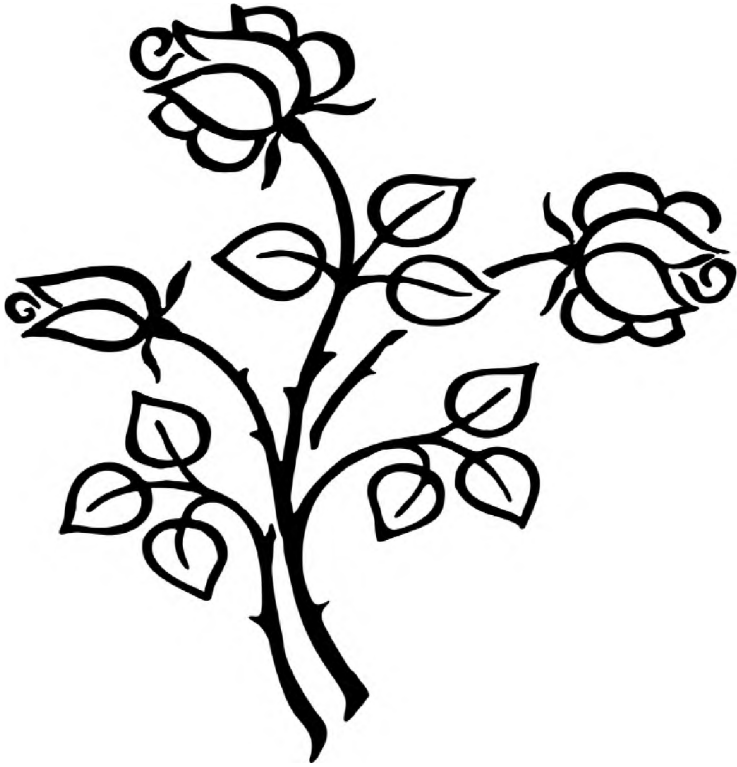
18. mája 2000

Život s Emom nie je nijakou prechádzkou rajskou záhradou. Jeho tvrdohlavá makovica mi dáva poriadne zabrať. Najnovšie si zaumienil, že svoju pedikúru bude vykonávať zásadne na mojej posteli. No to by som sa na to pozrela!

Z vlastných skúseností viem, že nohy smrdia. Nielen cudzie. Samozrejme, že aj tie moje. Prv, než si ich umyjem. Lenže ja leziem do perín až po tomto nevyhnutnom úkone. Na rozdiel od Ema. Ten vlezie do postele, kedy sa mu zachce. A tak tento jeho rozmar pokladám za absolútne nevhodný.

Lenže Ema moje názory nezaujímajú. Pokladá pedikúru v posteli nielen za vhodnú, ale dokonca za príjemnú. A na mojej posteli za samozrejmu. Je čistejšia a voňavejšia ako jeho. Som presvedčená, že je to tým, že si umývam nohy. Nepochybujem o tom, že Emo si ich umýva tiež. Má však svoje spôsoby. A má ich hrozne chlpaté.

Emo vôbec dosť zarastá. Netvrdím, že ja nie. Avšak, kým moje chlpy sú bledé, a preto sotva badateľné, Emove čierne chlpská sa zdajú byť všade. Rozčuľuje ma to do nepríčetnosti a Emo to veľmi dobre vie. Napriek tomu si vymyslel tú stupídnu pedikúru rovno v mojej posteli. Život s Emom je ako prechádzka ružovou záhradou. Krásnou, ale poriadne trnistou.

24. decembra 2003

Dnes mal Emo báječný deň. Nebudem preháňať, keď poviem, že aj vďaka mne. Emo je v dnešnom materialistickom svete výnimočným obyvateľom modrej planéty. Vie sa totiž tešiť z maličkostí.

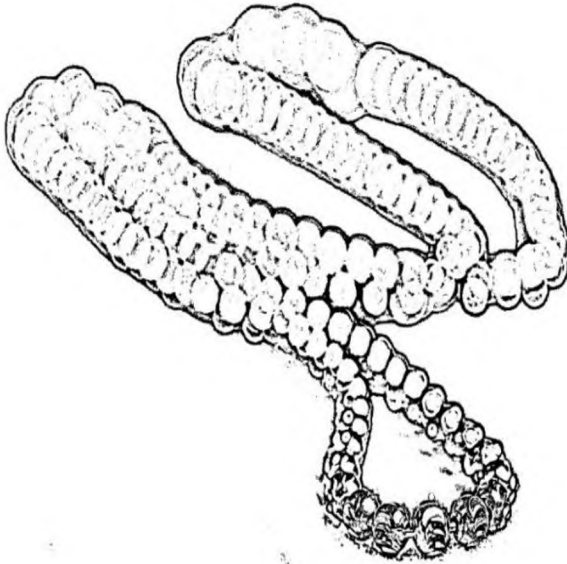
Emovi môžem vydláždieť kúpeľňu tisíckorunami, a ani trochu ho nenadchnem. Môžem mu postaviť vilu za päť miliónov, darovať mu najnovší model ferari aj s vodičákom, a ani mi nepoďakuje. Môžem ho pozvať na interkontinentálnu plavbu na miliardárskej jachte. Zasypať ho šampanským, kaviárom, najkrajšími ženami sveta, a on odtiaľ zdupká.

Ale keď mu zatrasiem pred nosom maličkým útržkom retiazky akéhokoľvek druhu, rozžiarim mu oči ako sviečky na vianočnom stromčeku. Retiazky sú totiž Emovou vášňou. Čím tenšie, tým lepšie. Najviac sa mu páčia tie dvadsaťštyri karátové, ktoré sa ľudia boja dať dole z krku. Ale uspokojí sa aj s retiazkou od štuľa v umývadle.

Emo je ako straka. Páči sa mu všetko, čo sa blyští a cvendží. Minule mi odvliekol aj ruženec. Nábožný určite nie je, pretože krížik s ukrižovaným ho nezaujal. Zato lesklé korálky mu dráždili zrak. Vyhadzoval ten ruženec a znova ho lapal prv, než stihol dopadnúť na zem. Nevšedná zábava. Ale Ema to baví. Niekedy aj dve hodiny.

Ruženec ho prešiel po pár minútach. Bol príliš veľký a teda jeho chytanie nebolo ani trocha namáhavé. Emo má radšej menšie kúsky. Vie sa predsa tešiť z maličkostí. V poslednom čase sa mu však akosi tratia. Málokedy mu vydržia hodinu. Aj preto veľmi ocenil, keď som mu hodila kúsok štupej reťazky, ktorú som našla v prachu na ceste. Presne taký kúsok, aký má Emo rád. Bude ťažké ho chytiť.

Emo mal dnes báječný deň, pretože ten kúsok ešte nestratil.

25. decembra 2003

Emo ten kúsok napokon stratil. Rovno pred mojimi očami. A ja som stratila nervy, keď som videla ako.

Emo si vymyslel novú zábavu. Už si retiazky nepohadzuje, pretože jednu omylom zožral. Pardón, prehltol. Zdalo sa mu príliš jednoduché chytať ich z ľuľtu tradičným spôsobom. A tak ich lapal ústami. Darilo sa mu. Vcelku. Až kým sa mu jedna netrafila rovno do krku.

Nezostávalo mu nič iné, ak sa nechcel zadusiť, iba ju prehltnúť. Potom bol chvíľu začudovaný a nesvoj. Pozorovala som ho celý týždeň, kadiaľ mu tá retiazka vyjde. Lenže ona viditeľne nevyšla. Možno ju má v bruchu doteraz.

Každopádne, zmenil taktiku. Retiazky teraz triafa do akýchkoľvek štrbín a otvorov, ktoré sa naskytnú jeho očiam. Ako hokejista puk. Nachádza čoraz rafinovanejšie bránky a nepokladá za potrebné informovať ma o nich. Keď nejakú retiazku vsietí, neunúva sa s vyberaním.

Jeho vynaliezavosť dosiahla vrchol, keď pred mojimi očami nastavil puk do stredu vane, bielučkej ako klzisko, a vypálil ho na výlevku. Nemohol sa netrafiť. A tak som zistila, že tie jeho potvorské retiazky sa netratia len tak. Márne som zízala do výlevky. Špárala sa v nej háčikmi a zahnutými drátmi. Možno kdesi v kanáli chodia potkany ovešané ako čínski mandaríni.

Koniec ukážky.